

Gjenstand for Forhandling mellem vedkommende Ministerier.

Dette forudskiftet, turde det, hvad angaaer Spørgsmaalet, om der overhovedet er Anledning til at tilstaae nogen Erstatning for de ommeldte Krigsfjorsler, være tilstrækkeligt at henvise, deels til hvad der i denne Henseende fandt Sted under forrige Krig, deels til, at Staten fornødig har tilstaaet enkelte Landsdele, navnlig dem, der havde været besatte af Fjenden, Erstatning for de ved Krigen foranledigede Tab og Byrder, i Henhold til Lov af 30te Juni 1850, deels endelig til, at det gjen-tagende Gange af Regjeringen, og det ei blot i Correspondence mellem de enkelte Collegier og Ministerier indbyrdes, men i Skrivelser og Circulairer, der ere bragte til almindelig Kundskab eller meddeelte de Paagjældende, er udtalt, at en passende Erstatning kunde forventes tilstaaet for denne extraordinaire Byrde, der i et særdeles ulige Forhold har rammet og maatte ramme de Enkelte, Individider saavel som Communer, naar Statskassen dertil havde Midler.

Hvad dernæst angaaer Spørgsmaalet om Erstatningens Størrelse, bemærkes, at det har været under Overveielse, om der ei burde tilstaaes en noget større Erstatning end den i Lovudkastet optagne, navnlig for Hovedklassen af Vgterne, de almindelige Reisesægter fra Sted til andet, resp. 48 og 72  $\text{sk. pr. Mil}$  for hvert Par Forspandshefte, alt eftersom Vgterne vare afgivne af Landboere eller Kjøbstadboere, for hvilke Sidste Delsler af Vgter, ogsaa hvor de ere præsterede in natura, efter Forholdets Bestaafenhed i det Hele ere byrdefuldere end Delslen af Naturalægter for Landboerne, og en forholdsvis Godtgjørelse for andre Krigsægter. Det samlede Beløb, der derefter vilde blive at udrede, fandtes imidlertid ved at lægge de for Narene 1848 og 1849 indkomne Lister til Grund for Beregningen, at maatte anslaaes til circa 800,000 Rbd. Da det nu saameget mere er anseet utilraadeligt at bebyrde Statskassen med en saa særdeles betydelig Udgift, som det deels er naturligt, at Staten ei kan paatage sig at udligne alle de forskjellige oekonomiske Tryk og Tab, som en Krig medfører, for de enkelte Landets

Ægne, paa alle Statsborgere, hvorhos Lovgivningen ei heller giver et retligt Krav paa Godtgjørelse for extraordinaire Krigsfjorsler, det deels ei heller tør tabes af Sigte, at Byrden for de Fleste, der have ydet Krigsægter in natura, har været et forbigaende Tryk, af hvis Indflydelse paa Vedkommendes oekonomiske Stilling der ei længere er Spor tilbage, saa har man anseet en Reduction af de enkelte Betalingsfarter for besøiet, saaledes at man har bestemt Betalingen for de nævnte Reisesægter efter Reisedage, og det efter en Maalestok af respective ikkun 1 Rbd. og 1 Rbd. 48  $\text{sk. pr. Dag}$ , og fastsat Godtgjørelsen for andre in natura ydede Krigsægter i Forhold hertil. Den ommeldte betydelige Nedfattelse af den oprindelige paatænkte Erstatning for alle Fribejorderinger har man imidlertid efter gjentaget Overveielse fundet altfor betydelig og derfor ubillig, forsaavidt Communerne, i Reglen kun Kjøbstadcommunerne, i Medfør af de gjældende Regler, forfudsvis have udredet taxtmæssig Betaling for de ved leiet Befordring afholdte Kjørsler. Efter den for Naturalægterne optagne Regel, vil Godtgjørelsen for de almindelige Reisesægter in natura i Gjennemsnit kun beløbe for Landboerne lidet over 24  $\text{sk.}$  og for Kjøbstaderne lidet over 2  $\text{Mk. 4 sk. pr. Mil}$ , men dette vil kun være omtrent en Trediedeel af hvad der af Communerne er udredet som taxtmæssig Bogmands-Betaling for de præsterede Befordringer. Medens derhos, som bemærket, Landboerne og de Kjøbstadboere, som have ydet Kjørslerne in natura, i Reglen ikke have haft andre positive Udgifter end Ud-læg til Kjørefarvens Underholdning paa Reisen, vilde Communerne, som i Henhold til Lovgivningen have leiet Befordring, selv have at udrede henved to Trediedeel af de udbetalte betydelige Beløb, dersom de ei erholdt større Erstatning end den, der er paatænkt for Naturalægterne. Paa den anden Side har man ikke fundet, at disse contante Ud-læg skulde fuldt vederlægges, idet det er naturligt, at en vis Egn eller visse Byer, hvis Beliggenhed medfører særegne Krigsbyrder — men da i Reglen ogsaa særegen Fortjeneste i Anledning af Krigen — og som ei have noget i Loven begrundet Ret til et Krav paa fuld Erstatning, selv bære en